

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zenoni monacho. 408.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Diogeni Diacono. 407.

Διογένη Διακόνω. υζ.

Peccatū venia grauius admittis, vir optime, dum Eusebij tyrannidem magis quam equitatem colis atque obseruas. Quamobrem aut cum eo consuetudinem habens grauiissimi ac penè incurabilis morbi sensum ipsi ingenera: aut ipsius improbitatem obterens, ab eo te remoue.

Συγγνώμης μείζονα, πῶ βέλπτε, ἀμαρτάνεις, πλὴν Εὐσεβίῳ τυραννίδα πρὸς τὸ δικαίον θεραπειῶν. ἢ ποιῶσι μὴ σιωπῶν, ἀποδοῦν αὐτῷ ἐμποῖει τὸ ἀνηκέστου νόσου, ἢ ἀπόστη, ὅτι τῶν αὐτῶ πλὴν χακίαν.

Zenoni monacho. 408.

Ζηῶνι μοναχῷ. υη.

Quòd florente Ecclesia, & nondū morbo laborante diuinæ gratiæ circum eā velut chorum agerent, Sancto videlicet Spiritu res administrante, atque Antistitum vnumquemque incitante, ac Ecclesiam in cælum conuertente, omnibus notum & perspicuum est. Quòd autem, posteaquàm ea morbo affecta est, ac seditione laborauit, omnia illa auolarint, atque non gratiæ duntaxat (neque enim ita grauis res esset, si hoc solum mali esset) sed etiam vita & virtus abscefferint, id quoque nemini obscurum est. Vt enim alia omittam, & vna re cætera etiam significabo. Etenim pacis quidem nomen vbique est: res autem ipsa nusquam: verùm Ecclesia foeminae cuidam, quæ ex antiqua felicitate excidit, ac signa tantum habet, similis est. Ornamentorum enim suorum thecas & arcus habet: opibus autem spoliata est: non ob eius, qui eam primùm exornauit incuriam ac negligentiam, sed ob eorum, qui non, vt conuenit, res administrant, improbitatem. Alij enim vendere, alij emere sacerdotium audent. Alij ea agunt, quæ, etiam si liceat, dicere tamen non audeo: alij autem ea dicunt, quæ ne cogitare quidem fas est. Meritò proinde huiusmodi hominibus Ecclesiæ Dominus ac sponsus hoc interminatus est, quod tibi à me quaesisti. Veniet dominus serui illius, & diuidet eum, & partem eius cum infidelibus ponet. Verùm huiusmodi comminationē pro fabula ducunt, atque hanc sententiam pro circulatoris cuiusdam figmēto: etiam si mundus iam ad finem properet, ac sup-

Οπι μὲν ἀκμαζέσσης τῆς ἐκκλησίας, καὶ μὴ πῶ νοσοσκίας, τὰ θεῖα πρὸς αὐτὴν ἐχώρευε χρείσματα, τὸ ἀγίον πνεύματος δημιουργοῦτος, καὶ τὸ πρὸς ἐσθῶτων ἔχαστον κινουῦτος, καὶ ἕξαστον πλὴν ἐκκλησίας ποιουῦτος, πᾶσι δὴ λόγον ἔσθην. ὅτι δὲ νοσοσκίας καὶ σασιασκίας, ἀπέστη πάντα ἐκείνη, καὶ ἀπεπήδησε, καὶ τὰ χρείσματα μόνον ἐξ ἑαυτῆς τὴν δεινὸν εἰς τὸ μόνον ἔδωκε, ἀλλὰ καὶ βίος καὶ ἀρετὴ καὶ τὸ πᾶν δὴ λόγον. ἵνα γὰρ τὰ ἅλλα παρὰ, ἐξ ἐξ ἑαυτῶν ἀράγματος καὶ πρὸς τῶν λοιπῶν ἀνέξομα. τὸ μὲν γὰρ τῆς εἰρήνης ὄνομα, πᾶσι ἀράγμα. τὸ δὲ πᾶν ἀράγμα, ἐδαμοδ. ἀλλ' εἰστικὴ ἐκκλησία γυναικί τινι τῆς ἀρχαίας εὐμελείας ἐκπεσοῦσι, καὶ τὰ σύμβολα μόνον ἐχοῦσιν. τὰς μὲν γὰρ ἴστας τῶν κοσμίων ἐχέει καὶ τὰ κινεῖται, τὸ δὲ πλῆθος ἐστὶν αὐτῶν, καὶ πρὸς τὸ ἐξ ἀρχῆς κοσμίαν αὐτῶν ἀμέλειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐξ ἀρχῆς τὰ ἀράγματα μεταχειροζομένων χακίαν. οἱ μὲν γὰρ πωλεῖν, οἱ δὲ ἀγοράζειν πλὴν ἱεροσουλίου πολλοῖσι. οἱ μὲν ἀράτῃσιν, ἀ μὲν λέγειν πολλοῖσι ἐξόν. οἱ δὲ λέγουσιν, ἀ μὲν ἐνοεῖν ἡμέμιν. εἰκότως οὖν ἠπέλησσε τοῖς πρὸς τοῖς ὅτι τῆς ἐκκλησίας δεσπότης καὶ συμφίλος τῶν ὁσίων μαθητῶν ζητήσας, ὅτι ἤξει ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ διχοτομήσῃ αὐτοὺς, καὶ τὸ μέρος αὐτῶν μετὰ τῶν ἀπίστων ἴσῃ. ἀλλὰ μῦθος αὐτοῖς ἢ τοιαύτη ἀπειλή καὶ ἢ ἀπόφασις, ἀγροπικὴ νομίζεται λογοποιία. καίτοι λοιπὸν τῶν κίσις

κόσμῳ εἰς τέλος ἐπειρομένῳ, καὶ πῶς
πρωτοῖα ἀδύνατος, ἀλλὰ σὺ, ὡς ἔχει
κλισῆς ἡρέμια, ἐφίβλητον, μὴ τοῖς
ναυαροῖσι προσέχει, μηδὲ τοῖς ῥαθυ-
μοῖσι παραβαλλέσασαυτὸν, ἀλλὰ τὸ
φῶς τῆς γνώσεως λαμπρότερον κα-
τασκευάζει, ποτίζων αὐτὸ ἀφ' ἧς
καὶ τὴν βίον ἀρετῆς, καὶ τὸν νουφίον
πειρώμε, εἰσελευσόμενοι μὲν μετὰ τῶν
παρθένων ψυχῶν τε καὶ σώμασι με-
τελευσόμενοι δὲ τὸς τῆς παρθε-
νίας καὶ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, δι-
ὧν δεδράχασιν ἐνυβρίσαντας.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. υθ.

Ἐξαύσαν τὸ ὄψα' σοῦ παραχαθι-
σάμενος ἄσμενος ἦκεν ὁ φίλος, εὐεί-
δως ὅτι τὰ ὄψα' σοῦ κελευόμενα, εἰς
ἑστέβαιαν καὶ δικαιοσύνην βλέπεις. ἀ-
γαθεῖς οὐδὲ τι παραθυμία, ἀμειψαί
τῇ ἐνδρεία.

Μαρτινιανῷ πρεσβυτέρῳ. υι.

Ἐγὼ ἔτε ἀπαισῆς εἰμι, ἔτε ἀπαισῆ-
σους ζητῶ φίλους· οὐ γὰρ εὐρήσω
ἀλλὰ τὸς πλείους μὲν ἔχοντας καὶ
μεγάλα κατωρθώματα, ὀλίγα δὲ καὶ
εὐτελή ἐλαττώματα. δεῖ γὰρ πάντως
τὸν ἄνθρωπον ὑγχοῖσθαι ἐλεγχθῆναι,
εἰς τὸς φίλους ἐμμελεῖσθαι. οἱ γὰρ ἀφ'
μικρῶν ἐλάττωμα, καὶ τὸ μέγιστον πλεο-
νέκτημα ἐξευτελίζοντες, ἔτε τῶν θρώ-
πινα σκοπεῖσιν, ἔτε τῶν ἀποστόλων σεί-
νομεν Παύλῳ παρανοοῦμεν, ἀλλήλων
τὰ βάρη βασάζετε, καὶ ἔπος ἀνα-
πληρώσατε τὸν νόμον τῆς χάριτος. ὁ γὰρ
μὴ φέρων τὸ μικρὸν ἐλάττωμα, ἔτε
τὸ μέγιστον κατωρθώματος ἀπολαύσει
ἔτε τὸν νόμον τῆς χάριτος, τετέστι πῶς
ἀγάπῃ πληρώσει. εἰ δὲ φάησιν, ἐν
τῇ παλατῇ οὐκ ἀφθίγη σὺν εἰρήνῃ,
ἀγαπήσῃ τὸν πλησίον σου, ὡς ἑαυτὸν·
φάησιν ὅτι μάλιτα μὲν κακείνῳ αὐ-
τὸς ἐθέσσειεν, ἔπειτα δὲ ἐν τῇ παρθε-
σίᾳ αὐτῆς τῆς σαρκὸς, προσέθηκέ
τι πλεόν, εἰπὼν ὅτι ἐπιτολίῳ χερνύ

plicium parturiat. At tu, ὁ conspicue Ec-
clesiæ alumne, ne ad eos, qui naufragio
pereunt, animum attendas, nec cum segni-
bus & ignavis te ipsum compares: verum
scientiæ lumen splendidius subinde redde,
per vitæ probitatem ac virtutem ipsum ir-
rigans. Atque sponsum expecta, ingressu-
rum quidem cum iis, qui animis & corpo-
ribus virgines sunt; de iis autem, qui virgi-
nitatis & sacerdotij dignitati per flagitia
sua contumeliam intulerunt, supplicium
sumpturum.

Lampetio Episcopo. 409.

Libet animo, ut quod abs te imperatum
fuerit, exequatur, amicus venit, pro certo
videlicet habens, ea, quæ abs te imperan-
tur, ad pietatem & iustitiâ spectare. Quam-
obrem animi promptitudinem admiratus,
benevolentiam ipsi repende.

Martiniano Presbytero. 410.

Ego nec culpa careo, nec amicos, qui
culpa careant, quero: nec enim nanciscar:
verum eos, qui plurimas & maximas vir-
tutes habeant, pauca autem & exigui mo-
menti vitia (fieri enim omnino non potest,
quin in eo, qui homo est, vitium aliquod
deprehendatur) in amicorum album ascri-
bo. Nam qui ob exiguum vitium maximâ
etiam virtutem parvi pendunt, nec res
humanas considerant, nec Apostolo Pau-
lo morem gerunt, ad hunc modum admo-
nenti, Alter alterius onera portate, & sic
adimplebitis legem Christi. Nam qui
paruum vitium minimè suffert, is nec ma-
xima virtute perfruitur, nec Christi legem,
hoc est charitatem explebit. Quod si dixe-
ris in veteri Testamento minimè dictum
fuisse, Diliges proximum tuum sicut tei-
psum, hoc responderim, maximè quidem
eum illam etiam sanxisse: deinde autem in
carnali sua præsentia aliquod amplius ad-
iunxisse, cum dixit, Mandatum novum do
vobis, ut diligatis inuicem, sicut ego dilexi
Bbb ij